

Като се върналъ въ воденичката, воденичарътъ стопилъ златното топче и излѣлъ единъ пръстенъ. Съ тънка пиличка той написалъ върху пръстена „Всичко, което е дошло е минало и всичко, което ще дойде, ще мине!“

Занесълъ го на третия день въ двореца и го сложилъ на ржката на царкинята.

— Всѣка заранъ и всѣка вечеръ по три пѣти да повтаряшъ написаното на този пръстенъ и ще оздравѣешъ! — казалъ ѝ той.

Отишелъ си воденичарътъ, а царската дъщеря всѣка заранъ и всѣка вечеръ повтаряла по три пѣти думитъ, които били издѣлбани на пръстена. Като се изминали нѣколко седмици, тя наистина оздравѣла съвсемъ. Вѣрата, че всичко, което е дошло ще мине, я привдигнала отъ леглото.

Неописуема радост изпитала царкинята, когато за първи пѣтъ стъ-

пила на краката си и самичка отишла да се порадва на цвѣтята въ градината... Царътъ не знаелъ, какъ да се отплати на воденичаря. Изпратилъ да го повикатъ въ двореца.

— Ти изцѣри моята любима дъщеря, кажи, каква награда искашъ.

— Наградата за мене е, че твоята дъщеря е здрава, царю чести ти. Какво повече мога да искамъ отъ това?

Царската дъщеря свалила огърлицата си и му я подала:

— Твоятъ цѣлебенъ пръстенъ ме привдигна, добри старче, вземи този даръ отъ мене!

— Добре, — казалъ ѝ кротко старецътъ, — ще го взема. Съ тази огърлица ще построя свѣтълъ и хубавъ домъ, въ който ще живѣятъ всички бедни дечица отъ нашия край!

Трогналъ се царътъ отъ думитъ му и му далъ още цѣла кесия жълтици.

Веса Паспалеева

